

ALPKIZ

AYŞEGÜL GENÇ

Resimleyen
EMRE KARACAN

KELEBE

Ayşegül Genç

Konyalı, mühendis, yazar. Sayıların ciddiyetinden kaçtığı gün kendini kelimelerin eşiğinde oyalanırken buldu. Romanlarıyla çeşitli ödüller aldı. Hep gençler için yazdı ama büyükler sahiplendi.

1. BÖLÜM

ALPKIZ

KOZALAK

Ona henüz bir at vermedikleri için ve bir atı yağmalayacak kadar gücü olmadığı için ve elbette kaybolan arık* keçileri arayacak ondan daha iyi bir alp kız olmadığı için yayan yapıldak ormanda belirdi. Çam ormanının ortasında kalmış, tek bir kozalak gibiydi, etrafında kimse yoktu. Çıt çıkmıyordu. Uzun dallar ve onlara özenerek göğe dokunmaya çalışan güdük çalılar her tarafı yeşile boyuyordu. Ablalarından uzaktaydı. Onlar obadaki kıl çadırda** bir ata sahip olmanın coşkusu ile horul horul uyuyorlardı. Bir sürü iri yarı beden, uyuşmuş başlar, canlı ama yaşamayan ruhlar... Her zaman onların arasına bir çomakla dalmak ve onları bir kez uyandırdıktan sonra bir kez daha uyandırmak isterdi. Önce beden uykusundan sonra da ruh uykusundan. Otlu tepelerden coşup gelen Kangı Irmağı gibi olmak isterdi. Çadırların içine girip kafalarının etrafından dolanmak ve göğüslerinin üzerine çıkıp boşluklara foşş diye doluvermek... Koca dedesi şöyle derdi: Uyanış içtendir.

* Zayıf ve cılız.

** Geleneksel olarak keçi kılından yapılan çadır türü. Göçebe yaşam süren Türk boyları tarafından kullanılmıştır.

Onları suyla veya çomakla uyandırmak mümkün değildir bu açıdan. Onları kendisiyle uyandırması ise mümkündür. Ara sıra bunu hisseder. Besili bir tavşan avladığında yahut şifalı bir ot söküp getirdiğinde bir kaşlarını havaya kaldırıp uyanır ablaları. İçlerindeki hınç ve umutsuzluk onları bir anlığına uyandırır. Küçük kız, öyle anlarda bela olarak görünür gözlerine. Kendi beceriksizliklerini Alpkız'a bağlarlar. İçlerinde keşfedilmeyi bekleyen yetenekleri böyle anlarda ayak parmaklarına kadar iner. İnsan uyuşuk ve hantal olmaya görsün, bütün sebepleri kendi dışındaki ilk gördüğü şeye bağlamaya bayılır. O kuru ağaç yüzünden der, şu sıcak hava yüzünden, şu verimsiz toprak yüzünden. Sonra da mutlu dünyaları bozulmasın diye onu korumaya devam etmek için hiçbir şey yapmazlar. Ne o ağacı yeşertmeye ne o toprağı işlemeye ne de o boş kafalarının üzerine bir çerge çekmeye çalışırlar.

OBA

Alpkız burada doğdu. Tam on yedi yıldır burada. On yaşında kilim dokumayı, on iki yaşında kök boyamayı öğrendi. Ata binmeyi ona koca dedesi öğretti. Atın dizginlerini eline aldığı daha ilk gün, yeşil çimenleri aşır buzlu dağlara varmayı istedi. Ağaçların yüzüne dokunan parmakları arasında gezinmek ve uzak illerin yemişli meyveli pazarlarında dolaşmak için içinde büyük bir arzu duydu. Gitmek arzusuyla hayalden bir atın sırtında her gün civar illeri dolandı. Buradan gitmeyi istedikçe burada kaldı lakin. Tüm obalar, tüm göçerler sürekli yer değiştirirdi. Ama onun obası o kadar rahatına düşkün ve gamsızdı ki on yedi yıl aynı yerde kımıldamadan durmuştu. Orman, kıyılarına ne itelediyse ona razı olunmuş, toprak bahtlarına hangi tahılı veriyse onunla iş görülmüştü. Yine de akrabaları, zekâları ve dayanıklılıkları ile övünmeyi ihmal etmediler. Çünkü yıllardır aynı yerde duran obaya ne bir düşman ne bir yabancı uğramıştı. Uğrayan birkaç uğursuz da cedelleşmeye üşenildiği için tatlı sözlerle savuşturulmuştu. Yol üstünde olmayan ve bir köşede unutilan ve unutulmaktan da memnun olan bu oba böylece göçme fikrini bir kenara kaldırmıştı.